

**בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבות לצדק**

בג"ץ 978/15
בג"ץ 1664/15
קבועים: 16.3.15

העותרים בשתי העתירות

1. אלע"ל
2. המוקד להגנת הפרט
על ידי בייב עוה"ד אנדרה רוזנטל
רח' צלאח א-דין 15, ירושלים, 91194
טלפון: 02-6250458; פקס': 02-6221148

נ ג ד

המשיב בבג"ץ 978/15

מפקד פיקוד העורף
על ידי פרקליטות המדינה,
משרד המשפטים, ירושלים
טלפון: 02-6466590; פקס': 02-6467011

המשיב בבג"ץ 1664/15

מפקד כוחות צה"ל באיו"ש
על ידי פרקליטות המדינה,
משרד המשפטים, ירושלים
טלפון: 02-6466590; פקס': 02-6467011

תגובה מטעם המשיבים

1. בהתאם להחלטת כבוד השופט סולברג מיום 9.2.15, ובהתאם להחלטת כבי הנשיאה נאור מיום 9.3.15 לפיה "בג"ץ 1664/15 יקבע לדיון יחד עם בג"ץ 978/15" מתכבדים מפקד פיקוד העורף בצה"ל ומפקד כוחות צה"ל באיו"ש (להלן: "מפקד פקע"ד" ו-"מפקד פקמ"ז", וביחד להלן: "המשיבים") להגיש תגובתם לעתירות שבכותרת. יצויין, כי תגובה זו מוגשת באישור ועדת חריגים בשים לב לעיצומי ארגון פרקליטי המדינה.
2. עניינה של העתירה בבג"ץ 978/15 בצו שהוציא ביום 30.11.14 מפקד פקע"ר, מכוח סמכותו לפי תקנות 6, 108 ו-109 לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945 (להלן: "הצו" ו-"תקנות ההגנה"). בצו הורה המשיב לעותר לא להיכנס, לא לשהות ולא להימצא בשטח מתחם העיר ירושלים, שסומן על מפה שצורפה לצו ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו, אלא במידה שהדבר הותר לו בצו מטעמו של האלוף או בהתאם לזימון שהוצא במסגרת חקירה או הליך משפטי על-פי כל דין.
תוקפו של הצו הוא מיום 30.11.14 ועד יום 30.4.15 (בצו נכתב בטעות כי מדובר בתקופה של שישה חודשים, אולם כעולה מן התאריכים המופיעים בגוף הצו עצמו, המדובר בתקופה בת חמישה חודשים).

3. עניינה של העתירה בבג"ץ 1664/15 בצו איסור כניסה לאזור יהודה ושומרון שהוציא מפקד פקמ"י, ביום 3.12.14, המורה כי העותר לא ייכנס לאזור יהודה ושומרון ולא ישהה בו, אלא בהיתר מטעם מפקד צבאי. בצו זה נקבע כי הוא יעמוד בתוקפו עד ליום 1.6.15. צו זה הוצא מכח סמכותו של המפקד הצבאי, בהתאם לצו בדבר שטחים סגורים (יהודה ושומרון) (מס' 34), התשכ"ז-1967 ולהוראת סעיף 3(א) להיתר כניסה כללי (מס' 5) (תושבים ישראלים ותושבי חוץ) (יהודה ושומרון), התש"ל-1970 (להלן: "צו שטחים סגורים" ו-"היתר הכניסה הכללי" בהתאמה).
4. שני הצווים הוצאו בהתבסס על חומר מודיעיני מהימן ואיכותי, המצביע על מעורבותו של העותר בפעילות ביטחונית אסורה ומסוכנת, ולאחר שהמשיבים שוכנעו כי טעמים בטחוניים החלטיים מחייבים את הוצאת הצווים ואת הטלת המגבלות הקבועות בהם. יודגש בעניין זה, כי המשיבים סבורים כי המגבלות שנקבעו בצווים חיוניות לשם שמירה על שלום הציבור וביטחוננו, כמו גם על הסדר הציבורי הן בירושלים, הן באזור, מפני הסיכון המשמעותי הטמון בפעילותו האסורה של העותר.
- משכך, יטענו המשיבים יטען כי דין העתירה להידחות בהעדר כל עילה להתערבות בהחלטות המשיבים – הכל כפי שיפורט להלן.

ההתדרדרות הקשה במצב הביטחוני בירושלים במחצית השנייה של 2014

5. בתחילת חודש יולי 2014 נרצח הנער מוחמד אבו חדייר משכונת שועפט במזרח-ירושלים על-ידי מפגעים יהודים. הרצח המזועזע האמור הוביל להתדרדרות תמורה ביותר במצב הביטחוני בירושלים במחצית השנייה של שנת 2014, שכללה, בין היתר, הפרות סדר המוניות שהיו מלוות בזריקות אבנים, ירי זיקוקים ויזוי בקבוקי תבערה כלפי כוחות הביטחון וכלפי אזרחים, וכן פיגועים קשים מסוגים שונים (דריסה, ירי, דקירה וזריקת בקבוקי תבערה). ההתדרדרות במצב הביטחוני הגיעה לשיאה בחודשים אוקטובר-נובמבר 2014 עת התחולל בירושלים גל של פיגועים קשים ביותר, שבהם מצאו את מותם 10 בני אדם.
6. על-פי נתוני שירות הביטחון הכללי, בשנת 2014 בוצעו בירושלים מעל ל-370 פיגועים, רובם המוחלט אירעו במחצית השנייה של השנה, וזאת לעומת כ-120 פיגועים בכל שנת 2013 ("פיגוע" לעניין זה הוא אירוע של זריקת בקבוק תבערה, ירי, דקירה דריסה וכדומה, וכן אירוע בו נפצעו אזרחים באורח בינוני ומעלה).
- חישוב פשוט מעלה אפוא כי מספר הפיגועים בירושלים בשנת 2014 היה גדול כמעט פי שלושה ממספרם של הפיגועים בשנת 2013.

בנוסף, בעוד שבשנת 2013 כולה לא היו בירושלים הרוגים מפיגועי טרור, הרי שבמחצית השנייה של שנת 2014 נרצחו 11 בני אדם בירושלים בפיגועי טרור. גם מספר הפצועים בינוני או קשה בפיגועים בירושלים עלה מ-4 בכל שנת 2013 ל-35 במהלך שנת 2014.

בין היתר בוצעו במחצית השנייה של שנת 2014 הפיגועים הקשים הבאים:

- א. פיגוע דריסה ביום 4.8.14 סמוך לכביש 1 בירושלים, שבו נרצח אדם ונפגעו נוספים. עוד באותו היום בוצע פיגוע ירי על ידי מחבל רכוב על אופנוע סמוך למנהרת הר הצופים. בפיגוע זה נורה חייל ישראלי ונפגע באורח קשה.
- ב. פיגוע דריסה ביום 22.10.14 ליד תוואי הרכבת הקלה בסמוך לגבעת התחמושת שבו נרצחו שני בני אדם ונפגעו נוספים.
- ג. פיגוע ירי סמוך למוזיאון מורשת בגין ביום 29.10.14 בניסיון לרצוח את מר יהודה גליק, שנפצע קשה בפיגוע.
- ד. פיגוע דריסה ליד תוואי הרכבת הקלה ביום 5.11.14 שבו נרצחו שלושה בני אדם ונוספים נפצעו.
- ה. פיגוע דקירה וירי ביום 18.11.14 בבית הכנסת בשכונת הר נוף, שבו נרצחו חמישה בני אדם ונוספים נפצעו.
- ו. פיגוע דריסה ודקירה ביום 6.3.15 (בחג הפורים) ליד תוואי הרכבת הקלה, בו נפצעו חמישה בני אדם.

כלל הפיגועים המפורטים לעיל, בהם נרצחו אחד עשר בני אדם ונפצעו עשרות, בוצעו כולם על ידי תושבי גזרת ירושלים.

עוד נציין ברקע הדברים, כי במקביל לפיגועים אלה אירעו פיגועים רצחניים נוספים בתחומי איו"ש אליהם נתייחס בתמצית בהמשך הדברים.

7. זאת ועוד, שנת 2013 התאפיינה באירועי הפרות סדר רבים בירושלים, ומדובר על-פי נתוני השב"כ בכ-207 הפרות סדר בממוצע בחודש בתקופה שבין ינואר לנובמבר 2013 (י"הפרת סדר" לעניין זה כוללת "אירועי חיכוך" עם כוחות הביטחון וכן אירועים בהם נזרקו אבנים, יודו זיקוקים וכדומה).

במחצית הראשונה של שנת 2014 חלה ירידה משמעותית ביותר בכמות אירועי הפרת הסדר בירושלים לעומת כמות הפרות הסדר במהלך שנת 2013 (כ-50 אירועי הפרות סדר בחודש על-פי נתוני השב"כ).

בעקבות רצח הנער מוחמד אבו חדייר התחדשו אירועי הפרות הסדר בירושלים ביתר שאת, כאשר על-פי נתוני השב"כ בחודשים יולי-נובמבר 2014 התרחשו כ-300 אירועי הפרות סדר בחודש. בחודש דצמבר 2014 אירעו 100 אירועי הפרת סדר נוספים.

8. לא זו אף זו, שנת 2014 התאפיינה גם בגידול של **קרוב לפי חמישה** באירועים הביטחוניים על הר הבית: **מ-22** אירועים בשנת 2013 כולה ל-**106** אירועים בשנת 2014.

הגידול המשמעותי במספר האירועים הביטחוניים על הר הבית הביא גם לגידול משמעותי בצורך בפריצת כוחות משטרה/מג"ב להר. הגידול במספר האירועים הביטחוניים בהר הבית אף הגדיל משמעותית את מספר הפעמים שהיה צורך לסגור את הר הבית לכניסת מבקרים יהודים.

9. העולה ממצבור הנתונים המפורט לעיל, במובהק, הוא כי לאורך מחציתה השנייה של שנת 2014 חלה הסלמה חדה בהיקף, בעוצמה וברמת הטרור הרצחני, כמו גם באירועי הטרור העממי המחייבים נקיטת האמצעים הנדרשים להבטחת שלום הציבור וביטחונו.

אופו ההתמודדות עם האירועים הביטחוניים בירושלים במחצית השנייה של שנת 2014

10. עיקר ההתמודדות של גורמי המדינה בניסיון לבלום את פרץ האלימות הקשה שסחף את העיר ירושלים במחצית השנייה של שנת 2014 היה באמצעות שימוש באמצעי האכיפה הפליליים הרגילים: מעצר וחקירת חשודים על-ידי המשטרה וגורמי הביטחון, כמו גם העמדה לדין של עבריינים שנטלו חלק בביצוע עבירות על רקע לאומני בעיר.

בנוסף, משטרת ישראל תגברה בצורה משמעותית ביותר את היקף כוחות המשטרה ומג"ב בירושלים, בפרט בשכונות במזרח-ירושלים.

לפי הנתונים שהעבירה משטרת ישראל לפרקליטות המדינה, החל מיום 2.7.14 ועד יום 29.12.14 נעצרו על-ידי משטרת ישראל **1.439** **עצורים** בחשד להשתתפות באירועי הפרות סדר בירושלים - מתוכם **938** בגירים ו-**501** קטינים.

לפי הנתונים שהועברו, בתקופה שבין 2.7.14 לבין 17.2.15 הוגשו **449** **כתבי אישום** נגד מעורבים בהפרות הסדר בירושלים.

11. בנוסף, כפי שיפורט להלן, במסגרת המאמצים להשבת השקט לירושלים ובמקביל להפעלת סמכויות האכיפה במישור הפלילי, שר הביטחון ומפקד פיקוד העורף הפעילו - **במשורה** - סמכויות מינהליות הנתונות בידיהם, במספר מצומצם של מקרים פרטניים בהם נמצא כי אמצעי האכיפה הפליליים אינם נותנים מענה מספק לצורך הביטחוני החיוני בהשבת הסדר והביטחון לבירת ישראל.

12. כך, במחצית השנייה של שנת 2014 הורה שר הביטחון על מעצרים המינהלי של **חמישה** מתושבי מזרח-ירושלים.

בחדש יולי 2014 נעצר תושב מזרח-ירושלים במעצר מינהלי לתקופה של 6 חודשים. בית המשפט המחוזי בירושלים קיצר את תקופת המעצר המינהלי. ערר שהגישה המדינה לבית המשפט הנכבד על קיצור תקופת המעצר המינהלי התקבל, והמעצר המינהלי אושר במלואו (עמ"מ 5302/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פורסם באר"ש, 7.8.14 (כב' השופט זילברטל)).

בחודשים נובמבר-דצמבר 2014 נעצרו ארבעה תושבים נוספים ממזרח-ירושלים במעצר מינהלי לתקופות של כחמישה עד כשישה חודשים. בית המשפט המחוזי בירושלים אישר את ארבעת הצווים שהוציא שר הביטחון. ערעורים שהגישו העצורים נדחו על-ידי בית המשפט הנכבד (עמ"מ 8967/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם באר"ש, 12.1.15 (כב' השופט עמית); עמ"מ 265/15 גית נ' מדינת ישראל (פורסם באר"ש, 25.1.15 (כב' השופט זילברטל); עמ"מ 266/15 אלהנדי נ' מדינת ישראל (פורסם באר"ש, 25.1.15 (כב' השופט זילברטל); עמ"מ 267/15 גית נ' מדינת ישראל (פורסם באר"ש, 25.1.15 (כב' השופט זילברטל)).

13. כמו כן, מפקד פיקוד העורף הוציא ביום 30.11.14 - בהתאם לסמכותו לפי תקנות 6, 109 ו-110 לתקנות ההגנה - חמישה צווים שאוסרים על חמישה תושבים ממזרח-ירושלים להימצא בשטח העיר ירושלים לתקופה של חמישה חודשים (עד יום 30.4.15).

השגות שהגישו ארבעה מהמורחקים, ובכללם העותר דכאן, נדחו על-ידי מפקד פיקוד העורף, והם עתרו לבית המשפט הנכבד. ארבע העתירות אמורות להישמע ביום 16.3.15 בפני מותב בראשות כב' הנשיאה נאור.

השגות של התושב החמישי התקבלה בחלקה על-ידי המפקד הצבאי - והאיסור שנקבע בצו שהוצא בעניינו של אותו תושב צומצם - באופן שהאיסור על שהייתו של אותו תושב בשטח ירושלים לתקופה של חמישה חודשים נותר על-כנו, למעט מגורים בביתו שבשכונת א-טור שבמזרח-ירושלים, שאליו הותר לו להגיע באמצעות דרך גישה מסויימת בלבד.

14. בנוסף, במחצית השניה של שנת 2014 הוציא מפקד פיקוד העורף, בהתאם לסמכותו לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה, שישה צווים המורים על החרמה והריסה או אטימה של מבנים או חלקי מבנים בחם התגוררו מפגעים שביצעו פיגועים חמורים במיוחד. מטרת הוצאת הצווים האמורים היתה להרתיע מפגעים פוטנציאליים מביצוע פיגועים רצחניים נוספים. צו אחד מהשישה שהוצאו כבר מומש, ללא שהוגשה עתירה נגד הצו לבית המשפט הנכבד. כלפי חמשת הצווים האחרים הוגשו עתירות לבית המשפט הנכבד. ארבע מהעתירות נדחו ביום 31.12.14 (בג"ץ 7823/14, בג"ץ 8025/14, בג"ץ 8066/14, ובג"ץ 8070/14). בעתירה החמישית (בג"ץ 8024/14) ניתן ביום 31.12.14 צו על-תנאי, והמדינה הודיעה לאחרונה בתצהיר התשובה לבית המשפט הנכבד כי הוחלט לאטום רק את חדרו של המפגע חלף ביצוע הריסה.

15. נציין כי בשים לב לרגישות המיוחדת של הר הבית, במסגרת ההתמודדות עם האירועים הביטחוניים על ההר בשנת 2014, ננקטו סמכויות מינהליות נוספות, כגון איסור על כניסתם להר של מפירי סדר שונים, כמו גם הכרזות של שר הביטחון על גופים שונים כהתאחדויות בלתי-מותרות, בהתאם לסמכות השר לפי תקנה 84 לתקנות ההגנה.
16. כעולה בבירור מהנתונים שפורטו לעיל, אופן ההתמודדות העיקרי והמרכזי של המדינה עם האירועים הביטחוניים הקשים שפקדו את ירושלים במחצית השנייה של שנת 2014 היה באמצעות הפעלת סמכויות האכיפה הפליליות "הרגילות".
- כפי שפורט לעיל, הפעלת סמכויות מינהליות לשם התמודדות עם המצב הביטחוני הקשה שחווה ירושלים במחצית השנייה של שנת 2014 נעשתה במשורה, במקרים בודדים. הסמכויות המינהליות הופעלו רק מקום שבו להערכת הגורמים המינהליים המוסמכים לא היה ניתן להסתפק בסמכויות האכיפה הפליליות "הרגילות", והיה הכרח - **מטעמים ביטחוניים החלטיים** - להפעיל סמכות מינהלית מסויימת כלפי פלוני או כלפי מבנה שבו התגורר מפגע.
17. נבקש לעדכן, כי מאז חודש דצמבר 2014, בעקבות הפעילות הנמרצת של המשטרה וכוחות הביטחון, חלה ירידה הדרגתית משמעותית בכמות הפיגועים והפרות הסדר בירושלים. עם זאת, מדובר ברגיעה יחסית בלבד ופיגוע חדריסה הנוסף בחג הפורים, יום ו' 6.3.15, הוא עדות לכך.
18. עם זאת יודגש, כי לדעת גורמי הביטחון ייצובו וביסוסו של שקט יחסי בירושלים, שעמל רב מוקדש להשגתו, מחייב להמשיך ולמנוע, לעת הזו, את חזרתם לירושלים של העצורים המינהליים ושל המורחקים.
19. לצד האמור נעיר - לשלמות פני הדברים; ובשים לב לצו איסור הכניסה לאזור יהודה ושומרון שהוצא כנגד העותר הוא מושא העתירה בבג"ץ 1664/15 - כי במקביל להתדרדרות החמורה במצב הבטחוני בירושלים חלה התדרדרות משמעותית אף במצב הבטחוני בתחומי איו"ש. ברי, כי המציאות הבטחונית בירושלים ובאיו"ש מושפעת האחת מן השנייה ודומה כי דברים אלה הם מן המפורסמות, ואינם טעונים הוכחה.
- מכל מקום, עוד במחצית שנת 2014 עמד בית המשפט הנכבד, מפי כב' הנשיאה נאור, בבג"ץ 4597/14 עאודה נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון (פורסם באר"ש, 1.7.14) על הנסיבות הביטחוניות הקשות השוררות באזור יהודה ושומרון, בין היתר, כך:

"הפיגוע האמור בוצע בגזרת יהודה ושומרון. בגזרה זו, על-פי תגובת המשיב לעתירה, ניכרת בשנתיים האחרונות מגמה מתמשכת של התדרדרות ביציבות הביטחונית. הדבר בא לידי ביטוי בעליה במספר הפיגועים וכן במספר הנפגעים הישראליים. לפי הנתונים שהביא המשיב בתגובתו, בשנת 2013 נרשמו 1,414 פיגועים בשטחי יהודה

ושומרון ובשנת 2014 נרשמו, עד כה, למעלה מ-500 פיגועים. לדברי המשיב, בתקופה זו אף נרשמה קפיצה חריגה במספר ההרוגים הישראליים כתוצאה מפיגועי טרור שיצאו מאזור יהודה ושומרון (שישה הרוגים ישראליים בתקופה זו, לעומת אפס הרוגים ישראלים בשנת 2012 כולה). המשיב עמד בתגובתו על כך שמאז תחילת שנת 2014, ובעיקר בשלושת החודשים האחרונים, ניכרת עלייה תלולה במספר הפיגועים שבוצעו במתווים חמורים (לרבות הפיגוע מושא עתירה זו), פיגועים שבהם נהרגו אזרחים ישראלים או שנעשה במהלכם שימוש בנשק חם, וכן בניסיונות לבצע פיגועים חמורים. כך, למשל, בחודש מרץ 2014, סוכלה פעילותו של מבוקש מתנועת החמאס, שהוכון על-ידי מפקדת החמאס לקדם שורה של פיגועים נגד יעדים ישראליים באזור יהודה ושומרון; בחודש אפריל 2014 סוכלה כוונה של מספר פעילי טרור לקדם פיגוע ירי נגד כוחות צה"ל בג'נין; בחודש מאי 2014 סוכלה כוונה של מפגע מתאבד לפוצץ חגורת מטענים מאולתרים, שהוותרה על גופו, בצומת תפוח; באותו חודש בוצע פיגוע ירי בשכונת רמת שלמה בירושלים, שבו ירה מפגע פלסטיני לעבר קבוצת אזרחים ישראליים מנשק חם. כמו כן, בחודש יוני 2014 בוצעו שני פיגועי ירי לעבר עמדות של כוחות צה"ל ביהודה ושומרון. המשיב הוסיף והדגיש בתגובתו כי מתחילת שנת 2014 סוכלו כ-96 כוונות וניסיונות לבצע פיגועים, ובנוסף חלה עלייה תלולה ברמת ההתרעות על פיגוע במתווה של חטיפה. שיאה של החמרת המצב הביטחוני בא לידי ביטוי בפיגוע הירי האמור ובחטיפת שלושה נערים שהיו בדרכם מבית ספרם לביתם בגזרת כפר עציון. אמש, לאחר הדיון בפנינו, ולאחר כתיבת פסק דיננו זה, נודע למרבה הצער כי שלושת הנערים החטופים נרצחו. לבנו עם משפחותיהם". [שם, בסעיף 2 לפסק הדין]

20. כך נקבע במחצית שנת 2014 כאמור, עוד טרם מבצע "צוק איתן" על השלכותיו בהקשר זה, ובידוע הוא כי מיני אז חלה החרפה משמעותית במצב הביטחוני ככלל, ובתוך כך אף בגזרת איר"ש.

לפירוט אודות החרפת המצב הביטחוני באיר"ש במהלך שנת 2014 נבקש להפנות את בית המשפט הנכבד גם לאמור בסעיפים 31-41 לתגובת המשיבים מיום 2.12.14 בבג"ץ 8066/14 אבו ג'מל נ' מפקד פיקוד העורף (פורסם באר"ש, 31.12.14; להלן: עניין אבו ג'מל) שעניינו היה בהוצאת צוי הריסה נגד בתיהם של העותרים דשם מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה, בעקבות השתתפות קרובי משפחותיהם בפיגוע הרצחני בבית הכנסת בהר נוף ביום 18.11.14.

נביא אך בתמצית, את פירוט רצף חלק מאירועי הטרור באיר"ש בשנת 2014 כפי שהובאו בתגובת המשיבים בעניין אבו ג'מל מהן עולה, באופן מובהק, אף ההסלמה הניכרת במציאות הביטחונית בתחומי איר"ש:

"מאז תחילת שנת 2014 - ובדגש על החודשים האחרונים - ניכרת עלייה תלולה בפיגועים שבוצעו במתווים חמורים. בהם נהרגו אזרחים ישראלים או שנעשה בהם שימוש בנשק חם. וכן בניסיונות לבצע פיגועים חמורים.

נדגיש, כי מדובר ברצף של עשרות מקרים המצביעים על הסלמה ניכרת, כדוגמת המקרים הבאים:

- א. **מרץ 2014**: סיכול פעילותו של מבוקש חמא"ס צבאי ממחנה הפליטים ג'נין, שהוכוון בידי מפקדת החמא"ס ברצועת עזה לקדם שורה של פיגועים, לרבות במתווה של ירי, נגד יעדים ישראלים באיר"ש. המבוקש נהרג במבצע צבאי, במהלך חילופי אש עם כוחות צה"ל בג'נין.
- ב. **אפריל 2014**: פיגוע ירי לעבר רכב ישראלי במחסום תרקומיא. בפיגוע זה נהרג ניצב משנה מזרחי, ערב ליל הסדר ונפצעו שניים נוספים.
- ג. **אפריל 2014**: נעצרו 6 פעילי התארגנות צבאית מגזרות ג'נין ובית לחם. במסגרת זאת סוכלה כוונת ההתארגנות, בהכוונתו של פעיל ה"ג'האד העולמי" מהרצועה, לקדם פיגוע ירי נגד כוחות צה"ל באזור ג'נין.
- ד. **מאי 2014**: סוכלה כוונה של מחבל מתאבד לפוצץ הגורת מטענים מאולתרים, שהוסתרה על גופו, בצומת תפוח. חברי ההתארגנות משכם, שעמדו מאחורי ניסיון הפיגוע, נעצרו בידי כוחות צה"ל זמן קצר לאחר מכן.
- ה. **מאי 2014**: פיגוע ירי בשכונת רמת שלמה בירושלים, כאשר מחבל פלסטיני ביצע ירי מנשק חם לעבר קבוצת אזרחים ישראלים, מבלי שהיו נפגעים.
- ו. **יוני 2014**: פיגוע ירי מנשק קל, כאשר מחבל פלסטיני ירה לעבר עמדה של כוח צה"ל בביתוניא. הכוח הצבאי הגיב בירי לעבר המחבל שנמלט מהזירה, ולא היו נפגעים.
- ז. **יוני 2014**: פיגוע ירי מנשק קל שבוצע מרכב פלסטיני לעבר עמדה של כוח צה"ל בקרבת כביש המנהרות/עוקף בית לחם. בפיגוע לא היו נפגעים, ורכב המחבל נמלט מהזירה.
- ח. **יוני 2014**: פיגוע חטיפה ורצח ביום 12.6.14, במסגרתו נחטפו ונרצחו שלושה נערים שהיו בדרכם ממוסדות הלימוד שלהם בגזרת כפר עציון לביתם. פיגוע זה תוכנן ובוצע על-ידי חברי חוליית חמא"ס.
- ט. **יולי 2014**: פיגוע ירי מנשק קל מרכב חולף לעבר אזרח ישראלי בצומת רחלים, באיר"ש. האזרח נפצע באורח בינוני.
- י. **יולי 2014**: חייל צה"ל נפצע באורח קל מפיגוע ירי מנשק קל בשומרון.
- יא. **יולי 2014**: סוכל ניסיון של חמאס לבצע פיגוע באמצעות רכב ממולכד בישראל, בעקבות תפיסת הרכב במחסום צבאי באיר"ש.
- יב. **אוגוסט 2014**: פיגוע דריסה בירושלים, באמצעות באגור, במהלכו נהרג אזרח ונפצעו נוספים.
- יג. **אוגוסט 2014**: פיגוע נשק קל בירושלים במהלכו נפצע חייל צה"ל באורח קשה.
- יד. **אוקטובר 2014**: פיגוע דריסה בירושלים, בנתיב הרכבת הקלה, במהלכו נרצחו תינוקת ותיירת וכמה אזרחים נוספים נפצעו.
- טו. **אוקטובר 2014**: פיגוע במהלכו ניסה המחבל מעתז ח'ג'אזי להתנקש ביהודה גליק בירושלים, אשר נפצע באורח אנוש.
- טז. **נובמבר 2014**: פיגוע דריסה בירושלים ושוב בנתיב הרכבת הקלה. שני אזרחים ישראלים נרצחו ומספר אזרחים נוספים נפצעו.
- יז. **נובמבר 2014**: פיגוע דריסה בתחנת הסעה באזור אל ערוב במהלכו נפצעו שלושה חיילי צה"ל באורח בינוני.
- יח. **נובמבר 2014**: פיגוע משולב של דריסה ודקירה בגוש עציון. אזרחית ישראלית נרצחה וכמה נוספים נפצעו.
- יט. **נובמבר 2014**: פיגוע דקירה בתחנת רכבת ההגנה בתל אביב במהלכו חייל צה"ל נרצח.
- כ. **נובמבר 2014**: פיגוע משולב ירי ודקירה בבית הכנסת בשכונת הר נוף בירושלים. חמישה אזרחים ישראלים נרצחו בסבב שבוצע בבית הכנסת ומספר אזרחים נוספים נפצעו. זהו הפיגוע מושא העתירה דגן.
- כא. **דצמבר 2014**: פיגוע דקירה בצומת אלון שבות, במהלכו דקרה מחבלת אזרח ישראלי. [ההדגשות במקור – הח"מ]

לעמדת המשיבים, נתונים מצערים אלה מדברים בעד עצמם.

צילום תגובת המשיב בבג"ץ 8066/14 (ללא נספחים) מצורף ומסומן מש/1.

עיקרי העובדות הצריכות לעניינו הפרטני של העותר

21. העותר יליד שנת 1983, תושב שכונת ראס אל עמוד במזרח-ירושלים.
22. על-פי המידע שברשות השב"כ, **העותר פעיל מרכזי בארגון הטרור החזית העממית לשחרור פלסטין (לחלו: הז"ע), העומד בקשרים עם פעילי הז"ע בכירים, ואשר נטל חלק פעיל באירועים האלימים בשתעאפט לאחר הירצחו של הנער מחמד אבו ח'דיר.**
23. העותר הורשע וריצה בעבר תקופות מאסר בשל פעילותו הביטחונית האסורה.

תמצית העובדות בעניינו של צו הרחקת העותר מירושלים מושא בג"ץ 978/15

24. ביום 30.11.14 הוציא מפקד פקע"ר צו, מכוח סמכותו לפי תקנות 6, 108 ו-109 לתקנות ההגנה, שהורה לעותר לא להיכנס, לא לשחות ולא להימצא בשטח מתחם העיר ירושלים, שסומן על מפה שצורפה לצו ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו, אלא במידה שהדבר הותר לו בצו מטעמו של האלוף או בהתאם לזימון שהוצא במסגרת חקירה או הליך משפטי על-פי כל דין.
- תוקפו של הצו הוא מיום 30.11.14 ועד יום 30.4.15 (בצו נכתב בטעות כי מדובר בתקופה של שישה חודשים, אולם כאמור מדובר בתקופה של חמישה חודשים).
- צילום הצו מיום 30.11.14 צורף כנספח 1/ לעתירה בבג"ץ 978/15.**
25. ביום 9.12.14 הגיש העותר השגה למשיב נגד הצו.
- צילום ההשגה מיום 9.12.14 צורף כנספח 4/ לעתירה בבג"ץ 978/15.**
26. שמיעת ההשגה בעל-פה מטעמו של המפקד הצבאי נקבעה ליום 22.12.14, בפני סא"ל אודי שגיא.
- ביום 21.12.14 הגיש המוקד להגנת הפרט עתירה לבית המשפט הנכבד, בג"ץ 8706/14, שבה ביקש להורות על נוכחות מתורגמן לשפה הערבית בדיון בהשגה. העתירה נמחקה בו ביום על-ידי בית המשפט הנכבד לאחר שנמסר לבי"כ העותרים כי בדיון בהשגה יהיה נוכח מתורגמן לשפה הערבית.
- צילום פסק הדין בבג"ץ 8706/145 צורף כנספח 5/ לעתירה בבג"ץ 978/15.**

27. ביום 22.12.14 התקיים הדיון בהשגת העותר נגד הצו בפני סא"ל שגיא, וניתנה האפשרות להשמיע טענות נגד הצו גם בעל-פה.

צילום תרשומת הדיון בהשגה - הן התרשומת המקורית, הן תקלדתה לנוחות בית המשפט הנכבד - הכוללת את הטענות הכלליות שהועלו במסגרת שמיעת ההשגות ביחס לכלל הצווים שהוציא מפקד פקע"ר (מושא העתירות בבג"ץ 703/15 ; 704/15 ; 1086/15 והעתירות שבכותרת), כמו גם את הטענות הפרטניות בעניינו של כל אחד מן העותרים בעתירות האמורות מצורף ומסומן מש/2.

28. ביום 2.2.15, בעקבות טענת שהועלו בדיון בעל-פה בהשגה נחקר העותר במשטרת ישראל. במסגרת חקירתו הטיחו החוקרים בעותר את המיוחס לו. העותר הכחיש בחקירתו כי הוא משתייך לארגון טרור כלשהו, כמו גם קשר כלשהוא לארגון כאמור או לפעילי טרור עליהם נשאל.

צילום הודעת העותר במשטרה מיום 18.1.15 צורף כנספח ע/6 לעתירה בבג"ץ 978/15.

29. ביום 5.2.15 נמסרה תשובה מנומקת להשגת העותר, בה נמסר כי המפקד הצבאי החליט לדחות את ההשגה.

צילום ההודעה מיום 22.1.15 בדבר דחיית השגת העותר צורף כנספח ע/7 לעתירה בבג"ץ 978/15.

30. ביום 9.2.15 הוגשה העתירה בבג"ץ 978/15.

תמצית העובדות בעניינו של צו איסור הכניסה לאיו"ש מושא העתירה בבג"ץ 1664/15

31. ביום 3.12.14 הוציא מפקד פקמ"ז צו המורה כי העותר לא ייכנס לאזור יהודה ושומרון ולא ישהה בו, אלא בהיתר מטעם המפקד הצבאי לאזור. צו זה הוצא מכח סמכותו של מפקד פקמ"ז, בהתאם לצו שטחים סגורים ובהתאם להיתר הכניסה הכללי.

בצו זה נקבע כי הוא יעמוד בתוקפו עד ליום 1.6.15, בשעה 59:23.

צילום הצו מיום 3.12.14 צורף כנספח ע/1 לעתירה בבג"ץ 1664/15.

32. בעתירה נטען כי ביום 28.12.14 הוגשה השגה למפקד פקמ"ז נגד הצו. נעיר, כפי שאף עולה מן העתירה, כי ההשגה לא נקלטה וממילא לא טופלה. עוד עולה מן העתירה כי רק ביום 9.2.15 פנה ב"כ העותר על מנת לברר "מה עלה בגורלה של ההשגה", וכי עם פנייתו טופלה ההשגה באופן מזוהז.

צילום ההשגה צורף כנספת ע/4 לעתירה בבג"ץ 1664/15.

33. כפי שצויין לעיל, ביום 2.2.15, נחקר העותר במשטרת ישראל, וזאת בנוגע לחומר החסוי העומד ברקע הצווים שהוצאו בעניינו.

צילום הודעת העותר במשטרה מיום 18.1.15 צורף אף לעתירה בבג"ץ 1664/15 כנספת ע/7.

34. ביום 24.2.15 נמסרה תשובה מנומקת להשגת העותר, בה נמסר כי המפקד הצבאי החליט לדחות את ההשגה. יצויין, כי במסגרת ההחלטה בהשגה הובהר כי העותר "רשאי להגיש בקשות פרטניות לכניסה לתחומי יהודה ושומרון לצרכים קונקרטיים, לרבות טיפול רפואי או מפגש משפחתי. בקשות מעין אלו תיבחנה ותידונה לגופן [...]".

צילום ההודעה מיום 22.1.15 בדבר דחיית השגת העותר צורף כנספת ע/6 לעתירה בבג"ץ 1664/15.

35. ביום 5.3.15 הוגשה העתירה בבג"ץ 1664/15.

36. למען שלמות התמונה בלבד נוסיף, כי החל מיום 8.3.15 ועד ליום 8.4.15 העותר מנוע מלצאת לחו"ל בהתאם לצו שהוציא שר הפנים מתוקף סמכותו לפי תקנה 6 לתקנות-שעת-חירום (יציאה לחוץ לארץ), התשי"ח-1948.

37. עתה נפנה לעמדת המשיבים.

הטיעון המשפטי

38. המשיב יטען כי דין העתירות - דחייה.

התשתית הנורמטיבית - סמכותו של מפקד פקע"ר

39. המקור הנורמטיבי לסמכותו של מפקד פקע"ר להוציא צווים האוסרים על אדם לשהות בשטח מסוים בתחומי המדינה, מצוי בסעיפים 108-109 לתקנות ההגנה, שנקלטו במשפט הישראלי מכוח סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, התשי"ח-1948 (להלן: **פקודת סדרי השלטון והמשפט**).

40. תקנה 109 לתקנות ההגנה קובעת, בנוסחה העברי, כי:

"(1) מפקד צבאי רשאי לתת צו, בגין כל אדם, לכל התכליות הבאות או מקצתן, היינו –

(א) כדי להבטיח שהאדם הוא לא ימצא בכל אחד מאותם השטחים בישראל שיינקבו כנ"ל, אלא במידה שהורשה לו לדבר בצו, או בידי אותם רשות או אדם שיהיו עשויים להינקב בצו;

(ב) כדי לדרוש ממנו שיודיע על תנועותיו, באותו אופן, באותם זמנים ולאותם רשות או אדם שיהיו עשויים להינקב בצו;

(ג) לאסור או לצמצם את חזקתו של האדם שהוא בכל הפצים נקובים או את שימושו בהם;

(ד) להטיל עליו אותם צמצומים שיינקבו בצו בדבר העבדתו או עסקיו, בדבר בואו בקשרים או בחליפת-ידיעות עם בני-אדם אחרים, ובדבר פעולותיו ביחס להפצת חדשות או דעות.

(2) מפר כל אדם, שעליו ניתן צו כנ"ל, את דברי אותו הצו, יאשם בעבירה על התקנות האלה." [ההדגשות מכאן ואילך הוספו – הח"מ]

תקנה 108 לתקנות ההגנה קובעת, בנוסחה העברי, את המטרות לשמן ניתן ליתן צו כאמור, כדלקמן:

"לא יתנו שר הבטחון או מפקד צבאי צו לפי החלק הזה בגין כל אדם אלא- אם-כן סבורים שר הבטחון או המפקד הצבאי, הכל לפי הענין, כי נחוץ או מועיל ליתן את הצו לשם הבטחת שלומו של הציבור, הגנתה של ישראל, קיומו של הסדר הציבורי או דיכויים של התקוממות, מרד או מהומה."

41. תקנות ההגנה נקבעו על ידי הנציב העליון מכוח ההסמכה שניתנה לו בסימן 6 לדבר המלך במעצה על ארץ ישראל (הגנה), 1937, שסעיף (1) שלו קובע, בנוסח האנגלי, כדלקמן:

"The High Commissioner may make such regulations (in this Order referred to as "Defence Regulations") as appear to him in his unfettered discretion to be necessary or expedient for securing the public safety, the defence of Palestine, the maintenance of public order and the suppression of mutiny, rebellion and riot, and for maintaining supplies and services essential to the life of the community."

42. תקנות ההגנה נקלטו במשפטה של מדינת ישראל על-פי סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, הקובע כי:

"המשפט שהיה קיים בארץ-ישראל ביום ה' באייר תש"ח (14 במאי 1948) יעמוד בתקפו, עד כמה שאין בו משום סתירה לפקודה זו או לחוקים האחרים שיינתנו על ידי מועצת המדינה הזמנית, או על פיה ובשינויים הנובעים מתוך הקמת המדינה ורשויותיה."

43. על-פי ההלכה הפסוקה, מעמדן הנורמטיבי של תקנות ההגנה במדינת ישראל הוא של חקיקה ראשית, ובית משפט נכבד זה קבע פעמים רבות כי תקנות ההגנה עומדות בתוקפן גם כיום (ראו לדוגמא: בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 617 (1989); בג"ץ 10467/03 שרבאטי נ' אלוף פיקוד העורף, פ"ד נח(1) 810 (2003)).

ההלכה בעניין מעמדן ותוקפן של תקנות ההגנה, בכלל, ותקנה 109 בפרט, סוכמה בבג"ץ 5211/04 ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף, פ"ד נח(6) 644 (2004) (להלן: עניין ואנונו), כדלקמן:

6" תקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945, הן חקיקה ראשית מגדטורית, שעם הקמת המדינה הפכה - מכוח הוראת סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948 - לתלק מן המשפט הישראלי. סמוך לאחר הקמת המדינה הועלתה לפני בית-המשפט העליון טענה, כי דינן של תקנות ההגנה להתבטל, באשר ביטולן מתחייב (כמצוות סעיף 11 סיפה לפקודה) מן "השינויים הנובעים מתוך הקמת המדינה ורשויותיה". בדחותו טענה זו קבע בית-המשפט, כי תקנות ההגנה נותרו בתוקפן ונקלטו אל המשפט הישראלי, וכי ביטולן או שינוי הינם עניין למחוקק (בג"ץ 5/48 ליון נ' גוברניק, פ"ד א 58). במהלך השנים חזרה הלכה זו ואושרה פעמים רבות (לדוגמא ראו: בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 617; ומן הזמן האחרון: בג"ץ 10467/03 שרבאטי נ' אלוף פיקוד העורף, פ"ד נח(1) 810). לפנינו טענו באי-כוח העותרים כי פסיקת בית-המשפט, בדבר היותן של תקנות ההגנה חלק ממשפטה של ישראל, בטעות יסודה, וכי, מכל מקום, הגיעה השעה לסטות ממנה, באשר היא סותרת את ערכי המדינה ואת זכויות האדם כמשמעם בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו.

...

7. טיעוני באי-כוח העותרים לא שכנעוני, כי הצווים שהוצאו נגד העותר מקימים עילה מוצדקת לשוב ולבחון את צדקת ההלכות שנפסקו בפרשת ליון ובפרשת ביאלר. בחמשת העשורים האחרונים חזר בית-המשפט, שוב ושוב, על הלכות אלו, אימצן והסתמך עליהן. בכך הפכו הן להלכות מיוסדות היטב. כדי שבית-המשפט יראה מקום לסטות מהלכות כה מושרשות, יש לשכנעו כי טעמים כבדי-משקל מחייבים זאת. בהיעדר טעמים כאלה, ייטיב בית-המשפט לעשות אם יפנה את הטוענים אל המחוקק (השוו: ...). ובפי באי-כוח העותרים לא היו טעמים כבדי-משקל שבכוחם לחייב דיון בצדקת ההלכות שנפסקו בפרשת ליון ובפרשת ביאלר.

ודוק: אף לו התקבלה טענת העותרים, כי תקנות ההגנה (שעת-חירום) ותקנה 6 לתקנות-שעת-חירום (יציאה לחוץ לארץ) אינן בבחינת חקיקה ראשית, לא היה בכך כדי לחביא לבטלותן. שכן, גם אם נכון היה שחרף אישורן בחקיקה ראשית, נותרו הן בבחינת חקיקת משנה, הריהן, מכל מקום, בגדר "דינים שמורים" שסעיף 10 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו מחסנן מפני בטלות. אלא מאי? ...

ברם, אף אלמלא ניצבנו לפני המשוכות המונעות מאיתנו להחריב בתוקפן המחייב של תקנות-שעת-חירום, לא הייתי רואה מקום לשעות לטענת העותרים, כי דין התקנות להתבטל מחמת היותן בלתי-סבירות בעליל. אכן, הפעלתה של חקיקת החירום - זאת הנוגעת ואף זאת שאינה נוגעת לענייננו - ככלל פוגעת בזכויות הפרט שכלפיו היא מופעלת. יתר-על-כן, הפעלתה של חקיקת החירום פוגעת לא רק בזכויותיהם של היחידים שכלפיהם הופעלה, אלא גם בערכים שישיראל, כמדינה יהודית ודמוקרטית, מצווה על-פי חקיקת היסוד לכבדם. דא עקא, שהפעלתה - כמו עצם קיומה - של חקיקת החירום היא לעתים בגדר כורח, הנובע מכך שהמדינה עודנה נתונה לסכנות ולאיומים מחוץ ומבית; ואלמלא קיומו של כורח זה היה מן המפורסמות, בא מקרהו של העותר וסיפק את הראיה

לכן. אין משמעות הדבר, כי בהחלטה, הלכה למעשה, של חקיקת החירום, רשאית הרשות להתעלם מזכויות היסוד של הנפגעים. הכלל הוא, כי הגם שחוק-היסוד לא גרע מתוקפם של הדינים השמורים, נודעת לו השפעה על פרשנותם. כלל זה חל גם על חקיקת החירום. משמעות הדבר היא, כי אף שבית-המשפט אינו בוחן את עמידתה של חקיקת החירום במבחני פסקת ההגבלה הקבועים בסעיף 8 לחוק-היסוד, מוטל על בית-המשפט לבקר את צדקת יישומה של הוראה מהוראות חקיקת החירום במקרה הנתון המובא לפניו. הווי אומר: ביקורתו של בית-המשפט אינה אמורה להתמקד בשאלת סבירותה של הוראה בחקיקת החירום, בתורת שכזאת, אלא בצדקת החלטה של ההוראה במקרה האינדיווידואלי המובא לפניו. ביקורת זו יבסס בית-המשפט על שתי אמות-מידה: כלום מטרת החלטה של הוראת החירום על אדם פלוני, בנסיבות המקרה, עולה בקנה אחד עם תכליתה הכללית; וכלום הפגיעה שתיגרם לפרט, כתוצאה מהחלטה עליו, מקיימת את עקרון המידתיות."

44. על שאלת ההצדקה שבקביעת אפשרות להטיל מגבלות על חירות התנועה של הפרט במדינה דמוקרטית, בדרך של שימוש באמצעי מינהלי כגון זה שקבוע בתקנה 109 לתקנות ההגנה, עמד בית המשפט הנכבד בבג"ץ 6358/05 ואגונו נ' אלוף פיקוד העורף, תק-על-2006(1), 320 (2006), כדלקמן:

"עם זאת, זכותו של הפרט לחופש תנועה ולחירות אישית אינה מוחלטת. פועלה במשפט הוא יחסי, והיא נתונה להגבלות מקום שיש צורך לאזנה כנגד אינטרסים וערכים חברתיים חיוניים סותרים. הבולט מבין ערכים אלה הוא אינטרס ההגנה על בטחון המדינה. שלום הציבור ובטחונו הוא ערך יסוד לקיומה של חברה אנושית. בלעדיו אין תקומה לחברה, ואין גם סיכוי למימוש חיי האדם כפרט ולקיום זכויותיו היסודיות. בנסיבות מסוימות חופש תנועה מלא עלול לסכן את בטחון הציבור. לכן היקנה המחוקק כוחות לרשות המוסמכת להגביל את חירותו האישית ותנועותיו של אדם בתוך הארץ וכן ביציאה ממנה ובכניסה אליה, מטעמים שנועדו להגן על בטחון המדינה. ההלכה הפסוקה הכירה בעוצמתו של ערך הבטחון, כאינטרס ציבורי כללי העשוי לגבור, בנסיבות מסוימות, על הזכות לחופש תנועה. התפיסה המשפטית המקובלת היא כי בהתנגשות הנוצרת בין זכות הפרט להגשים באופן מלא את חירותו האישית לבין אינטרס ציבורי נוגד יש לערוך איזון תוך העמדת הערכים המתחרים לשקילה ולהערכת משקלם היחסי. נקודת החיתוך הראויה, פרי איזון הנערך, היא אשר תקבע מהו הערך הגובר מבין הערכים המתנגשים, והאם ניתן וראוי, במסגרת מידרג עוצמתם היחסית של הערכים הנוגדים, לקיים את האחד תוך שלילת קיומו של האחר, או לקיים את האחד בד בבד עם קיומו של האחר תוך קביעת יחסיות הולמת ביניהם. בהתנגשות בין חופש התנועה לבטחון הציבור ננקטה גישה של איזון אנכי, הרואה בבטחון ערך גובר (בל"צ 448/85 דאהר נ' שר הפנים, פד"י מ(2) 701; פרשת חורב, שם, עמ' 37). עם זאת, גם בעריכת איזון אנכי, נדרש צמצום מירבי של מידת הפגיעה בפרט, ככל שהדבר ניתן, בלא לפגוע בתכלית הבטחונית, ובנסיבות מסוימות גם תוך צורך ליסול סיכונים לצורך כן." [שם, בסעיף 11 לפסק הדין]

45. הנה כי כן, מעמדן של תקנות ההגנה נותר איתן לאורך כל שנות המדינה, וכך גם לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, כאשר השפעתו של האחרון באה לידי ביטוי באופן פירושן והפעלתן של תקנות ההגנה.

התשתית הנורמטיבית - סמכותו של מפקד פקמ"ז

48. מפקד פקמ"ז הוא מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, ומשמש בפועל - בהתאם לכללי המשפט הבין-לאומי - כ"חליף חריבון" באזור (השוו: בג"ץ 1661/05 המועצה האזורית חוף עזה נ' כנסת ישראל, פ"ד נט (2), 481 (2005), והאסמכתאות שאוזכרו במסגרתו).

49. המקור הנורמטיבי לסמכותו של מפקד פקמ"ז קבוע בהוראות צו שטחים סגורים בו הוכרו שטח איו"ש כשטח צבאי סגור, אשר הכניסה אליו והיציאה ממנו מותנות בקבלת היתר מאת המפקד הצבאי. בהתבסס על הוראות הצו הנ"ל הוסדרה כניסתם, בין היתר, של תושבים ישראלים לאזור בהיתר כניסה כללי (מס' 5) (תושבים ישראלים ותושבי חוץ) (יהודה והשומרון), התש"ל-1970.

סעיף 3 להיתר הכניסה הכללי מסייג את תחולת ההיתר ומאפשר למפקד הצבאי למנוע מאדם להיכנס לאזור, כך:

3. סייג לתחולה

(א) היתר זה לא יחול על אדם שמפקד צבאי קבע בצו כי אין להיתר כניסתו לאזור.

(ב) אדם שמפקד צבאי קבע כי אין להיתר את שהייתו באזור יהיה היתר זה בטל לגביו החל מהמועד בו קבע המפקד הצבאי כאמור.

(ג) [...]".

50. באשר לתחולתה הרחבה של סמכות מפקד פקמ"ז מכוח תחיקת הביטחון אף ביחס למי שאינם תושבי האזור נפנה לקביעות בית המשפט הנכבד, בהקשר קרוב, בבג"ץ 2612/94 שעאר נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה, פ"ד מח(3), 675 (1994), שם נקבע בין היתר, כך:

"[...] ענייננו איננו מחייב דיון בשאלה הרחבה, אם סמכותו של מפקד האזור, כרשות מהוקקת ומבצעת, חלה על אזרחי ישראל שמקום מגוריהם או עבודתם בתחומי אזורו, בכל דבר ועניין, באותה המידה שהיא חלה על כלל תושבי האזור האחרים. לענייננו די אם נקבע, כי לפחות בכל הנוגע לצורכי השמירה על ביטחון האזור וביטחון הציבור שבאזור, חלה סמכותו של מפקד האזור על כלל בני האדם המצויים בתחומי האזור בכל זמן נתון. קביעה זו מתחייבת מחובתו הידועה והברורה, של מפקד האזור לקיים את ביטחון האזור ומחיתו מופקד על שמירת שלום הציבור באזורו. חובה זו, המוטלת על "מפקד צבאי" מכוח כללי המשפט הבינלאומי המינהגי, מעמידה לנושא בה גם את סמכות החקיקה הנדרשת לקיומה [...]"

[כן ראו והשוו גם: בג"ץ 3280/94 מדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, תק-על(2)94, 2298; בג"ץ 7772/05 אדלר נ' אלוף יאיר נווה, פ"ד נט(2), 860, 863-864 (2005); בג"ץ 7489/06 אריאל גרונר נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (פורסם באר"ש, 12.11.06)].

51. זוהי תמצית התשתית הנורמטיבית הנדרשת לעתירות דנו, וכעת נפנה לדחיית טענות העותר בעתירות שבכותרת, אחת לאחת.

לטענת בבג"ץ 978/15 כי תקנות ההגנה לא נקלטו במשפט ארצנו

52. העותר טוען בעתירה בבג"ץ 978/15, כי תקנות ההגנה לא נקלטו במשפט הישראלי באמצעות "הצינור" שבסעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט.

העותר מנסה לבסס טענתו זו על כך שדבר המלך במועצה על ארץ ישראל (הגנה), 1937, שהן הותקנו מכוחו, בוטל לכאורה עוד ביום 12.5.48, על-ידי ה- The Palestine (Revocation) Order In Council, 1948 (להלן: **דבר המלך במועצה (ביטול)**).

העותר אינו מכחיש כי דבר המלך במועצה (ביטול) לא פורסם בעיתון הרשמי, אולם מפנה לעניין זה לכך שהנציב העליון אישר ביום 29.4.48 שלא לפרסם עוד בעיתון הרשמי חוקים והודעות שונות וזאת בשל קשיים בהוצאת העיתון הרשמי.

העותר גם מנסה לבסס את טענתו על העדר צורך בפרסום בעיתון הרשמי בעניין של תקנות ההגנה על תקנה 4 לתקנות ההגנה שקובעת שאין צורך בפרסום בעיתון הרשמי של "תעודת שעת-חירום" שניתנת על-פי תקנות ההגנה.

העותר טוען אפוא, כי מכיוון שתקנות ההגנה לא היו עוד בתוקף ביום 14.5.48 הן לא נקלטו במשפט מדינת ישראל בהתאם לסעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט.

53. המשיב יטען, כי דין טענתו של העותר לפיה תקנות ההגנה לא נקלטו במשפט ארצנו בהתאם לסעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט - להידחות מכל וכל.

54. סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט קובע, כדלקמן:

"11א. (א) חוק נסתר אין לו ומעולם לא היה לו כל תוקף.

(ב) "חוק נסתר" פירושו, בסעיף זה - חוק במשמעות פקודת הפירושים, 1945, שדימו לחוקקו בתקופה שבין ט"ז בכסלו תש"ח (29 בנובמבר 1947) ובין ו' באייר תש"ח (15 במאי 1948), ושלא פורסם בעתון הרשמי, למרות היותו נמנה עם סוג חוקים שפרסומם בעתון הרשמי היה, עובר לאותה תקופה, חובה או מנהג."

בהציגו בפני מליאת הכנסת בדיון ביום 15.8.49 בקריאה ראשונה בחוק לתיקון פקודת סדרי השלטון והמשפט, תשי"ח-1948, תשי"ט-1949, הסביר שר המשפטים פנחס רוזן את הצורך בחקיקת סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, כך:

"כנסת נכבדה. על שולחן הכנסת נמצאת הצעת-חוק קצרה בדבר תיקון פקודת סדרי השלטון והמשפט תש"ח 1948, תשי"ט 1949. אקרא לפני הכנסת את נוסח החוק הקצר הזה. ועתה הסברה קצרה: סעיף 11 של הפקודה הנ"ל אומר, שהמשפט שהיה קיים מיום ה' באייר תשי"ט 14 במאי 1948, יעמוד בתוקפו עד כמה שאין בו משום סתירה לפקודה הזאת ולחוקים אחרים

שהוצאו על-ידי מועצת-המדינה הזמנית. המחוקק מתכוון בזה למערכת חוקים שהיו קיימים אז, והיו ידועים. במשך כל תקופת המאנדאט היה חוק ולא יעבור, שכל חוק צריך להחפזם בעתון הרשמי, ואחר שיפורסם בעתון הרשמי הוא בר-תוקף. למנסחים של פקודת סדרי השלטון והמשפט היה ברור, שהם מתכוונים למערכת חוקים ידועה, טובה או רעה, אך ידועה. והנה נתברר, שבתקופת-המעבר הקצרה בין 29 לנובמבר 1947 עד 14 למאי 1948 סטו שלטונות המאנדאט מהכלל המקובל והתחילו לכתוב מסמכים, שרצו לשוות להם אופי של חוקים, בלי שיפרסמו אותם אפילו בעתון הרשמי. נתברר, שבמאי 1948 פרסמו שלטונות המאנדאט בירושלים חוברת, שבה כללו שלושים וששה חוקים לעין אלה. למעשה נכללו רק שלושים וארבעה חוקים, אם כי בלוח החוברת כתוב, שמתפרסמים שלושים וששה חוקים. שני החוקים האחרים לא נכללו בחוברת. כנראה, שהם נכללו קודם, ואחר כך נתלשו הדפים מתוך החוברת.

זמן מה אחרי סיום המאנדאט נתפרסמה בלונדון חוברת אחרת ובה 42 כעין-חוקים כאלה. מובן, שאין אנו יודעים ואולי לא נדע לעולם, אם לא היו עוד מסמכים כאלה. מעניין, שהדבר הראשון המופיע באותה החוברת הוא צו מאת הנציב העליון, הנותן תוקף ל-5 חוקים, שלא נתפרסמו בעתון הרשמי, וקובע, שגם בעתיד אפשר יהיה לחוקק חוקים, בלי להזדקק לפרסומם בעתון הרשמי. בעצם הדבר, גם החוק הזה, שכאילו מבטל את הצורך לפרסם חוקים בעתון הרשמי, גם הוא לא פורסם. כאמור, לא היו מנסחי פקודת סדרי השלטון והמשפט יכולים וגם לא היו צריכים להביא בחשבון את כעין-חוקים אלה, כאשר קבעו, שהחוקים שהיו בארץ עם תום המאנדאט יישארו בתוקף. ואם כי יש להניח, שבית-המשפט לא יכיר בתוקף החוקים הנזכרים, יש בכל-זאת לחשוש לספקות המשפטיים, העלולים להתעורר בגללם. אין לסבול מצב, שבזמן מן הזמנים יתעורר ויכוח בבית-המשפט בשאלה זו ואין להסכים, שנעמוד תמיד בפני האפשרות של הפתעה מאיזה חוק נסתר, שאין לנו כל ידיעה על קיומו, או שיהיה מקום לספק, שמא יש לו ערך חוקי. כדי להסיר את הספק הזה באה הצעת התיקון, לקבוע אחת ולתמיד שאין תוקף, ושמעולם לא היה תוקף לשום חוק נסתר שהוא, בין אם היתה חובה לפרסמו בעתון הרשמי ובין אפילו במקרה שיש מקום לטענה, שלא היתה חובה, אלא רק מנהג לפרסם. האזרח במדינה רשאי לדעת את החוקים הקיימים במדינה. אין לדרוש מאזרח, שיהיה נתון לחששות, שמא בכל-זאת ישנו אי-שם איזה מסמך, שיתכן לטעון לגביו, שיש לו תוקף חוקי. ..."

צילום העמוד הרלוונטי מתוך דברי הכנסת מיום 15.8.49 מצורף ומסומן מ/3.

55. כפי שציין שר המשפטים רוזן, בדבריו האמורים לעיל, ברור וגלוי כי עובר ליום 29.11.47 היתה חובה לפרסם בעיתון הרשמי הודעה על ביטול דבר חקיקה ראשי דוגמת דבר המלך במתעצה (ביטול).

56. יודגש, למען הסר ספק, כי גם לולא נחקק סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט לא היה ל"חוקים הנסתרים" שנחקקו בין 29.11.47 ל-14.5.48 תוקף כלשהו, מכיוון שהם לא פורסמו בעיתון הרשמי כמקובל עובר לסיום המנדאט הבריטי.

לא למותר יהיה להדגיש עניין זה, שברור וגלוי שתנאי לכניסתו לתוקף של דבר חקיקה הוא פרסומו ברבים, וכי לא ניתן לראות בחוק שלא פורסם ברבים כדבר חקיקה מחייב.

57. זאת ועוד, מובן שהוראת סעיף 4 לתקנות ההגנה אינה פוטרת מהחובה לפרסם בעיתון הרשמי אודות ביטולו של של דבר המלך במועצה (הגנה), 1937, שמכוחו הותקנו תקנות ההגנה עצמן.

58. הנה כי כן, דבר המלך במועצה (ביטול) הוא "חוק נסתר", כמשמעות מונח זה בסעיף 11א(ב) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, ולפיכך בהתאם לסעיף 11א(א) לפקודה "אין לו ומעולם לא היה לו כל תוקף".

מכאן, שתקנות ההגנה אכן עמדו בתוקפן ביום 14.5.48, והן נקלטו במשפט ארצנו על-פי הוראת סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, וזאת בהתאם לפסיקתו העקבית של בית המשפט הנכבד, החל בפסק הדין בבג"ץ 5/48 ליון נ' גוברניק, פ"ד 58 5 (1948) ואילך.

לטענה בבג"ץ 978/15 שתקנות ההגנה קובעות הסדר ראשוני בחקיקת משנה ודין להתבטל

59. בהשלמת הטיעון שהגיש העותר אף ביחס לבג"ץ 978/15 נטען כי תקנות ההגנה הן חקיקת משנה שאינה עולה בקנה אחד עם שלטון החוק, שכן הן קובעות הסדר ראשוני בחקיקת משנה, ולפיכך בהתאם להלכה הפסוקה דין להתבטל.

60. ראשית, דינה של הטענה להידחות, מן הטעם הפשוט שכפי שצוטט לעיל, בית המשפט כבר קבע בפסק הדין בעניין ואנונו, כי התקנות הן דבר חקיקה ראשי, ודחה טענה דומה לפיה תקנות ההגנה הן בגדר חקיקת משנה.

61. שנית, לדחייתה של טענה נוספת זו נבקש להפנות גם לפסק הדין המנחה בבג"ץ 3267/97 רובינשטיין נ' שר הביטחון, פ"ד (ב5) 481 (1998). בפסק הדין בבג"ץ 3267/97 נקבע, כי בתקופה שעד לחקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הכלל אודות "ההסדרים הראשוניים" היה במעמד של כלל פרשני בלבד, וחקיקת משנה שקובעת הסדרים ראשוניים היתה יכולה לפגוע בזכויות אדם ובלבד שהיתה לכך הסמכה מפורשת בחקיקת הראשית המסמיכה (ראו סעיפים 28-30 לפסק דינו של כב' הנשיא ברק).

לפיכך, גם לו היו תקנות ההגנה בגדר חקיקת משנה, הרי שסעיף 6 לדבר המלך במועצה (הדנה), 1937, הסמיך בצורה מפורשת ביותר להתקין תקנות הגנה שפוגעות פגיעה קשה בזכויות יסוד, דוגמת תקנות 108-109 לתקנות ההגנה.

בנוסף, כפי שכבר נקבע בפסק הדין בעניין ואנונו, תקנות ההגנה הן "דין שמור", לפי סעיף 10 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ולפיכך חקיקת חוק היסוד אינה יכולה להביא לבטלותן.

לטענה בעתירות כי הצווים אינם עומדים בתנאי פסקת ההגבלה שכן הם מבוססים על חומר

חסוי מפני העותר

62. העותר טוען כי הצווים שהוצאו נגדו אינם עומדים בתנאי פסקת ההגבלה שבסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, מן הטעם שהם מבוססים על חומר שחסוי מפניו, ולפיכך לא ניתנת לו האפשרות להתמודד עם הטענות כלפיו באופן אפקטיבי.

המשיב יטען, כי אף דינה של טענה זו להידחות.

לעותר ניתנה פראפרזה גלויה על הסיבות למתן הצווים נגדו לפיה "הנדון פעיל חד"ע מרכזי, העומד בקשרים עם פעילי חד"ע בכירים [...] עלה בחקירה כי השתתף באופן פעיל באירועים אלימים בשוואפט לאחר הירצחו של הנער מחמד אבו חדר".

המשיב יטען כי הפראפרזה הגלויה מפרטת, ככל שהדבר ניתן מטעמי חסיון המידע, את המעשים המיוחסים לעותר שבגינם הוצאו הצווים. המשיב יטען, כי הפראפרזה שניתנה לעותר מספקת וראויה בנסיבות העניין (ראו לעניין דומה בג"ץ 4348/10 אופן נ' מפקד פיקוד העורף (ניתן ביום 29.6.10, מרסם באתר הרשות השופטת, סעיף 3 לפסק הדין; להלן: עניין אופן).

יתר על כן, במסגרת חקירתו של העותר במשטרה הוטחו בפניו החשדות העומדים נגדו, באופן אשר אף מרחיב את שנמסר בפראפרזה.

63. העותר מוסיף וטוען ביחס לחולשת המידע החסוי הקיים בעניינו.

המשיב יטען כי המידע שהצטבר בעניינו של העותר הוא אמין ומוצלב, וכי מדובר בראיות מינהליות מוצקות המבססות את הוצאת הצווים נגד העותר.

ככל שבית המשפט הנכבד ימצא זאת לנכון, והעותר יסכים לכך, המשיב יציג בפני בית המשפט הנכבד את המידע החסוי שקיים בידי גורמי הביטחון בעניינו של העותר, בדלתיים סגורות ובמעמד צד אחד בלבד.

לטענות בעתירות נגד חקירת המשטרה

64. לעותר טענות על כך שבחקירת המשטרה נשאל שאלות כלליות בלבד, ולא על מעשים קונקרטיים שביצע.

65. לעניין זה נשיב כי, כפי שצויין לעיל, עיון בחקירת העותר מעלה כי בניגוד לטענתו הוא נשאל שאלות שונות המתייחסות לחשדות העומדים נגדו, וכי לעמדת המשיבים די בעיון בחקירת העותר על מנת לעמוד על כך כי בטענתו זו אין כל ממש.
66. מעבר לכך נוסף, כי לא ניתן היה לחקור את העותר אודות מעשים קונקרטיים שביצע כדי לא לחשוף את מקורות המידע, וממילא נפנה לכך שהעותר הכחיש בחקירתו את עצם חברותו בארגון טרור כלשהו, כמו גם את יתר החשדות המיוחסים לו.

לטענות כי תקופתם והיקפם של הצווים אינה מידתית

67. העותר טוען כי היקפם ותקופתם של הצווים אינם מידתיים.
68. המשיבים יטענו, כי בשים לב למעמדו של העותר בארגון הטרור החזית העממית ולפעולותיו החמורות של העותר במחצית השנייה של שנת 2014, היה הכרח להרחיקו מרחק ממשי מתחומי העיר ירושלים, כמו גם מתחומי האזור.
- המשיבים יטענו, כי בנסיבות העניין לא ניתן היה להסתפק בפחות מכך.
69. עוד יטענו המשיבים כי בשים לב למעשיו של העותר, העומדים בבסיס הצו שהוצא נגדו, הרחקתו מהעיר ירושלים לתקופה של חמישה חודשים, ומתחומי האזור למשך שישה חודשים - הן החלטות מידתיות, שכן קיים צורך ביטחוני החלטי בהרחקתו לתקופות האמורות.
- לכך נוסף, כי בשים לב למעמדו של העותר בארגון הטרור החזית העממית ולפעולותיו של העותר במחצית השנייה של שנת 2014 שהביאו לצורך הביטחוני בהרתקתו מהעיר - חזרתו של העותר לעת הזו לירושלים, כמו גם מתן אפשרות לכניסתו כיום לתחומי האזור - עלולות לסכן בצורה ממשית את שלום הציבור וביטחונו, הן בישראל, הן באזור.

לטענות בעתירות נגד מתן זכות השגה בדיעבד

70. העותר טוען נגד כך שזכות ההשגה ניתנה לו רק לאחר כניסת הצווים לתוקפם, ועל משך הזמן עד להכרעה בהשגתו.
71. המשיבים יטענו לעניין מתן זכות השגה בדיעבד, כי לאור המצב הביטחוני הקשה ששרר בירושלים בסוף חודש נובמבר 2014, כמו גם לאור המצב הביטחוני הקשה באזור בתקופה זו, הדבר היה הכרחי כדי למנוע לאלתר את הסיכון החמור שנשקף מהעותר, ואת החשש שמתן זכות טיעון מראש תאפשר לעותר להימלט מהרשויות, כמו גם לסכל את הצורך בכניסתם המיידית של הצווים לתוקף.

אכן, הכלל הנוהג בעניינים מינהליים הוא כי יש לבצע שימוע (בין בכתב כפי שנערך על ידי מפקד פקמ"ז, בין על פה כפי שנערך על ידי מפקד פקע"ר) לאדם הנפגע מההליך המינהלי טרם ביצוע ההליך. אולם בשורה של פסקי דין, קבע בית המשפט הנכבד כי במקרים חריגים, בהם מתן שימוע בטרם ההליך המינהלי עלול לסכל את מטרת ההליך ולגרום למימושה של הסכנה שההליך המינהלי נועד למנוע אותה, ניתן להסתפק בשימוע בדיעבד.

כך נקבע עוד בבג"ץ 3486/94 מסאלחה נ' ועדת התכנון והבניה, פ"ד מח(5) 291 (1994):

"מקרים אלה או דומים לאלה, שימוע מוקדם אינו מתיישב עם מהות הסמכות או עם תכלית החוק, או שהוא עלול לסכל את התפקוד התקין של הרשות המינהלית, או שיש בו כדי לפגוע באופן ממשי באינטרס חשוב אחר. איזון האינטרסים במקרים כאלה מלמד כי הנזק שייגרם לאדם כתוצאה משימוע מאוחר אינו שקול כנגד הנזק שייגרם לאינטרס אחר כתוצאה משימוע מוקדם. לכן צריך אדם, במקרים כאלה, להסתפק בשימוע מאוחר."

72. במקרים מן הסוג שלפנינו קיים חשש אינהרנטי כי מתן אפשרות שימוע טרם קבלת ההחלטה עלולה לסכל, ולמצער לאפשר סיכול של הצווים. רוצה לומר, במקרים אלה קיים חשש כי מתן אפשרות שימוע טרם קבלת ההחלטה יביא לכך שמי שהצו מכוון נגדו עלול להתחמק מקבלתו ולהמשיך בפעילותו הביטחונית האסורה, דבר אשר יסכל בפועל את מימוש הצו ובפרט את כניסתו המיידית - הנדרשת - לתוקף.

73. בית המשפט הנכבד שב וקבע בעניין אופן - בהקשר קרוב ביותר בו נדונו סמכויות מפקד פקע"ר הנתקפות אף בגדרי בג"ץ 978/15 זגן - בין היתר, כך:

5. כך הם הדברים אף באשר לסענת העותר לפיה יש להורות על ביטול הצו משלא נערך לו שימוע קודם הוצאתו. נציגת המדינה השיבה לטענה באומרה כי בנסיבות העניין קיום שימוע טרם קבלת ההחלטה היה מסכל בפועל את מימוש הצו, ומשכך קמה הצדקה לעריכת שימוע מאוחר, בדמות הגשת השגה למשיב, אפשרות שאכן מומשה, כאמור, על-ידי העותר. כן ציינה באתר-כוח המדינה, כי במועד המצאת הצו לעותר, נלקח הוא לחקירה במשטרת ישראל, בה הוצג בפניו החשד שנטל חלק בהפרת סדר ובהסתה נגד אוכלוסייה ערבית בשכונת פסגת זאב, חשד אליו סירב העותר להתייחס. כידוע, מושכלות יסוד המקובלות עלינו מימים ימימה הן כי רשות מנהלית אינה רשאית לפגוע בזכותו של אדם אלא אם ניתנה לו לפני כן הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיו בפניה (בג"ץ 3/58 ברמן נ' שר הפנים, פ"ד י"ב 1493, 1508 (1958)). כיוון שהשימוע, במהותו, נועד להשפיע על החלטה, דרך המלך היא עריכת שימוע מוקדם, בטרם ההחלטה (בג"ץ 654/78 גינגולד נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד לה(2) 649, 655-656 (1979)). עם זאת, בית משפט זה הכיר זה מכבר בפסיקתו באפשרות - החרגה - שבמתן שימוע מאוחר. לעניין זה נקבע בבג"ץ 2911/94 באקי נ' מנכ"ל משרד הפנים, פ"ד מח(5) 291 (1994) (להלן: עניין באקי), כי שימוע יכול להתקיים לאחר שהרשות המנהלית קיבלה את החלטתה רק במקרים חריגים, אשר בהם "שימוע מוקדם אינו מתיישב עם מהות הסמכות או עם תכלית החוק, או שהוא עלול לסכל את התפקוד התקין של הרשות המנהלית, או שיש בו כדי לפגוע באופן ממשי באינטרס חשוב אחר" (שם, בעמ' 305; וראו גם: בג"ץ 4706/02 סלאח נ' שר הפנים, פ"ד נו(5) 695, 707 (2002); עע"ם 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ, פס"כ לפסק דינו של השופט דובינשטיין (טרם פורסם, 11.8.2009)).

בהתחשב באמור - בשים לב למהות הסמכות; לתכלית דברי החקיקה מכוחן היא הופעלה; ובפרט לצורך הבטחוני הדוחק בכניסתם המיידית של הצווים לתוקפם - עמדת המשיבים היא כי לא נפל פגם במתן האפשרות להשיג על הצווים בדרך של "שימוע מאוחר" בדמות הגשת השגה למשיב.

74. בנסיבות אלה, אף טענותיו של העותר במישור זה אינן מגלות כל עילת התערבות בהחלטות המשיבים.

לסיכום

75. המשיבים יטענו כי דין העתירות להידחות, בהעדר כל עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד בצווים שהוצאו בענייננו של העותר.

76. העובדות המפורטות בסעיפים 5-9 ו-11-36 לתגובה זו נתמכות בתצהירו של המכונה "אריק", ראש ענף לסיכול טרור בירושלים בשירות הביטחון הכללי.

העובדות המפורטות בסעיף 10 לתגובה זו נתמכות בתצהירו של סני"צ שלמה דאי, ראש ענף חקירות במחוז ירושלים של משטרת ישראל.

היום, כ' באדר תשע"ה

11 במרץ 2015

אבישי קראוס, עו"ד
עוזר ראשי לפרקליט המדינה

ענר חלמן, עו"ד
סגן מנחלת מחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה